

“मीठे बच्चे- बाबाको यादबाट बुद्धि स्वच्छ बन्छ, दिव्य गुण आउँछ । त्यसैले एकान्तमा बसेर आफूले आफैँसँग
सोध- दैवी गुण कति आएको छ ?”

प्रश्न:- सबैभन्दा ठूलो आसुरी अवगुण कुनचाहिँ हो, जुन बच्चाहरूमा हुन हुँदैन ?

उत्तर:- सबैभन्दा ठूलो अवगुण हो कसैसँग रफ-डफ कुरा गर्नु या कटु वचन बोल्नु, यसलाई नै भूत भनिन्छ । जब कसैमा यो भूतले प्रवेश गर्‍यो भने धेरै नोक्सान गरिदिन्छ, त्यसैले त्यसबाट किनारा लाग्नुपर्छ । जति हुन सक्छ, अभ्यास गर- अब घर जानु छ, फेरि नयाँ राजधानीमा आउनु छ । यस दुनियाँमा सबै चीज देखेर पनि, केही नदेखियोस् ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, जानु त छ नै, शरीर छोडेर । यस दुनियाँलाई पनि भुल्नु छ । यो पनि एक अभ्यास हो । जब कसैको शरीरमा कुनै खिटपिट हुन्छ भने शरीरलाई पनि कोशिश गरेर भुल्नुपर्ने हुन्छ, दुनियाँलाई पनि भुल्नुपर्ने हुन्छ । भुल्ने अभ्यास राम्रो हुन्छ, बिहानको समय । अब फर्केर जानु छ । यो ज्ञान त बच्चाहरूलाई मिलेको छ । सारा दुनियाँलाई छोडेर अब घर जानु छ । धेरै ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन । कोशिश गरेर यसै धुनमा रहनु छ । ठिक छ, शरीरलाई जति नै कष्ट भए पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- कसरी अभ्यास गर्ने ? मानौं तिमी छँदै छैनौ । यो पनि राम्रो अभ्यास हो । थोरै समय छ । घर जानु छ, फेरि बाबाको मदत मिल्छ या यिनको मदत मिल्छ । मदत अवश्य मिल्नेछ, तर पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ । यो जति पनि देख्नमा आउँछ, त्यो रहनेछैन । अब घर जानु छ । त्यहाँबाट फेरि आफ्नो राजधानीमा आउनु छ । पछि गएर यिनै दुई कुरा रहन्छन्- जानु छ फेरि आउनु छ । देखिएको छ- यस यादमा रहेमा शरीरका रोगहरू जसले हैरान गर्छन्, ती पनि स्वतः ठण्डा भएर जान्छन् । त्यो खुशी रहन्छ । खुशी जस्तो खुराक छैन, त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि यो सम्झाउनुपर्ने हुन्छ । प्यारा बच्चाहरू, अब घर चलनु छ, परमधाम (स्वीट होम)मा चलनु छ । यस पुरानो दुनियाँलाई बिर्सनु छ । यसलाई भनिन्छ यादको यात्रा । यतिबेला नै बच्चाहरूलाई थाहा हुन्छ । बाबा कल्प-कल्प आउनुहुन्छ, यही सुनाउनुहुन्छ, कल्पपछि फेरि मिल्नुहुनेछ । बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीले जे सुन्छौ, फेरि कल्पपछि पनि यही सुन्नेछौ । यो त बच्चाहरूले जानेका छन्, बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प आएर बच्चाहरूलाई मार्ग बताउँछु । मार्गमा चलने बच्चाहरूको काम हो । बाबा आएर मार्ग बताउनुहुन्छ, साथमा लिएर जानुहुन्छ । केवल मार्ग बताउने मात्र होइन, साथमा लिएर पनि जानुहुन्छ । यो पनि सम्झाइन्छ- यी जुन चित्र आदि छन्, पछि गएर केही पनि काममा आउने छैनन् । बाबाले आफ्नो परिचय दिइसक्नुभएको छ । बच्चाहरूले बुझेका छन्, बाबाको वर्सा बेहदको बादशाही हो । जो हिजो मन्दिरमा जान्थे, महिमा गाउँथे, यी बच्चाहरूको (लक्ष्मी-नारायणको), बाबा त यिनलाई पनि बच्चे-बच्चे भन्नुहुन्छ नि, जसले उनीहरूको उँचाइको महिमा गर्थे, अब फेरि उँच बन्ने पुरुषार्थ गर्दै छन् । शिवबाबाको लागि नयाँ कुरा होइन । तिमी बच्चाहरूको लागि नयाँ छ । युद्धको मैदानमा त बच्चाहरू छन् । संकल्प-विकल्पले पनि यिनलाई नै हैरान गर्छ । यो खोकी पनि यिनको कर्मको हिसाब-किताब हो, यिनलाई भोग्नुपर्छ । बाबा त मौजमा हुनुहुन्छ, यिनलाई कर्मातीत बन्नु छ । बाबा त हुनुहुन्छ नै सधैं कर्मातीत अवस्थामा । हामी बच्चाहरूलाई मायाको तुफान आदि कर्मभोग आउँछ । यो बुझ्नुपर्छ । बाबा त मार्ग देखाउनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई सबै थोक सम्झाउनुहुन्छ । यस रथलाई जे हुँदा पनि तिमीहरूलाई महसुसता (फिलिङ्ग) आउँछ- दादालाई केही भएको छ । बाबालाई केही पनि हुँदैन, यिनलाई हुन्छ । ज्ञान मार्गमा अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- म जुन तनमा आउँछु, धेरै जन्महरूको अन्तिमको पतित तनमा मैले प्रवेश गर्छु । दादा पनि सम्झन्छन्- जसरी अरू बच्चाहरू छन्, म पनि त्यस्तै हुँ । दादा पुरुषार्थी हुन्, सम्पूर्ण बनेका छैनन् । तिमी सबै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मणहरू पनि पुरुषार्थ गर्छौ, विष्णु पद प्राप्त गर्नको लागि । लक्ष्मी-नारायण भन, विष्णु भन, कुरा एकै हो । बाबाले सम्झाउनु पनि भएको छ, पहिले जानेका थिएनौ । न त ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई, न आफ्नो पितालाई जानेका थियौ । अहिले त पितालाई, ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई हेर्ना साथ बुद्धिमा आउँछ- यी ब्रह्मा तपस्या गरिरहेका छन् । उही सेतो ड्रेस छ । कर्मातीत अवस्था पनि यहाँ हुन्छ । पहिले नै (इनएडभान्स) तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ- यी बाबा फरिश्ता बन्नेछन् । तिमी पनि जान्दछौ- हामी कर्मातीत

अवस्था प्राप्त गरेर फरिश्ता बन्नेछौं, नम्बरवार । जब तिमी फरिश्ता बन्छौ, तब सम्भन्धन् अब लडाईं शुरू हुनेछ । मिरुआ मौत... यो धेरै उच्च अवस्था हो, बच्चाहरूलाई धारण गर्नु छ । हामी चक्र लगाउँछौं, यो पनि निश्चय छ । अरू कसैले पनि यी कुरालाई बुझ्न सक्दैनन् । नयाँ ज्ञान हो, त्यसैले फेरि पावन बनाउनको लागि बाबाले याद सिकाउनुहुन्छ । बाबासँग वर्सा मिल्छ, यो पनि जानेका छौ । कल्प-कल्प बाबाका बच्चा बन्छन्, ८४ को चक्र लगाएका छन् । जो कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ- तपाईं आत्मा हुनुहुन्छ, परमपिता परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ, अब बाबालाई याद गर्नुहोस् । त्यसपछि उनीहरूको बुद्धिमा आउनेछ- दैवी राजकुमार बन्नु छ भने यति पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ । विकार आदि सबै छोडिदिनुपर्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- बहिनी-भाइ पनि होइन, भाइ-भाइ सम्भ अनि बाबालाई याद गर, तब विकर्म विनाश हुनेछ । अरू कुनै मेहनत गर्नु पर्दैन । पछि गएर अरू कुनै कुराको आवश्यकता पर्दैन । केवल बाबालाई याद गर्नु छ, आस्तिक बन्नु छ । यस्तो सर्वगुण सम्पन्न बन्नु छ । लक्ष्मी-नारायणको चित्र एकदम एक्युरेट छ । केवल बाबालाई बिर्सिपछि दैवी गुण धारण गर्न पनि बिर्सिन्छन् । प्यारा बच्चाहरू, एकान्तमा बसेर विचार गर- बाबालाई याद गरेर मलाई यस्तो (देवता) बन्नु छ, यो गुण धारण गर्नु छ । कुरा त धेरै सानो छ । बच्चाहरूलाई कति मेहनत गर्नुपर्ने हुन्छ । कति देह-अभिमान आउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानी भव । बाबासँग नै वर्सा लिनु छ । बाबालाई याद गरेमा किचडा (फोहोर) निस्कनेछ ।

बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले बाबा आउनुभएको छ । ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- स्थापना भइरहेको छ । यति सहज कुरा पनि तिमीहरूबाट चिप्लिन्छ । एक अल्फ हुनुहुन्छ, बेहदको बाबासँग बादशाही मिल्छ । बाबालाई याद गरेपछि नयाँ दुनियाँ याद आउँछ । अबला-वृद्धहरूले पनि राम्रो पद प्राप्त गर्न सक्छन् । केवल आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर । बाबाले त मार्ग बताउनुभएको छ । भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा निश्चय गर । बाबाको पहिचान त मिलिसक्यो । बुद्धिमा बसेको छ- अब ८४ जन्म पूरा भयो, घर जानेछौं, फेरि आएर स्वर्गमा पार्ट बजाउनेछौ । कहाँ याद गरौं, कसरी गरौं ? यो प्रश्न उठ्न सक्दैन । बुद्धिमा छ, बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा जहाँ गए पनि, तिमी त उहाँका सन्तान हौ नि । बेहदका बाबालाई याद गर्नु छ । यहाँ बस्दा तिमीलाई आनन्द आउँछ । सम्मुख बाबासँग मिल्छौ । शिवबाबाको जयन्ती कसरी हुन सक्छ ! मानिसहरू अलमलिन्छन् । शिवरात्रि किन भनिएको हो, यो पनि बुझ्दैनन् । कृष्णको लागि सम्भन्धन् नि, रातमा जन्मिए, तर यस रात्रिको कुरा होइन । त्यो आधा कल्पको रात पूरा हुन्छ, फेरि बाबालाई आउनुपर्छ नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न । छ धेरै सहज । बच्चाहरूले स्वयम् सम्भन्धन्- सहज छ । दैवी गुण धारण गर्नु छ । नत्रभने सय गुणा पाप हुनेछ । मेरो निन्दा गराउनेले उँच पद प्राप्त गर्न सक्दैन । बाबाको निन्दा गराए भने पद भ्रष्ट हुनेछ । धेरै मीठो बन्नुपर्छ । रफ-डफ कुरा गर्नु- यो दैवी गुण होइन । सम्भन्धन्- यो आसुरी अवगुण हो । प्रेमले सम्झाउनुपर्ने हुन्छ- यो तपाईंको दैवी गुण होइन । यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- अब कलियुग पूरा हुँदै छ, यो हो संगमयुग । अरूलाई त केही थाहा छैन । कुम्भकर्णको निद्रामा सुतिरहेका छन् । सम्भन्धन् ४० हजार वर्ष बाँकी छ । हामी बाँचिरहन्छौ, सुख भोगिरहनेछौ । दिन-प्रतिदिन अभै तमोप्रधान बन्नेछौं, यो सम्भन्धन् । तिमी बच्चाहरूले विनाशको साक्षात्कार पनि गरेका छौ ! पछि गएर ब्रह्माको, कृष्णको पनि साक्षात्कार गर्दै रहनेछन् । ब्रह्माको पासमा गएपछि तिमी स्वर्गको यस्तो राजकुमार बन्नेछौ, त्यसैले प्रायः ब्रह्मा र कृष्ण दुवैको साक्षात्कार हुन्छ । कसैलाई विष्णुको पनि हुन्छ । तर उनको साक्षात्कारबाट त्यति बुझ्दैनन् । नारायण भएको भए बुझ्न सक्छन् । यहाँ हामी जान्छौ नै देवता बन्नको लागि । त्यसैले अहिले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको पाठ पढ्छौ । पाठ पढाइन्छ यादको लागि । पाठ आत्माले पढ्छ । देहको भान उत्रन्छ । आत्माले नै सबै थोक गर्छ । राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा नै हुन्छ ।

तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरू ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ । तिमी त्यही हौं । अनुहार पनि त्यही हो, ५ हजार वर्ष पहिले पनि तिमी नै थियौ । तिमी पनि भन्दछौ- ५ हजार वर्षपछि फेरि हजुर नै आएर मिल्नुभएको छ, हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउँदै हुनुहुन्छ । हामी देवता थियौं, फेरि असुर बनेका छौं । देवताहरूको गुण गाउँदै आयौं, आफ्नो अवगुण वर्णन गर्दै आयौं । अब फेरि देवता बन्नु छ किनकि दैवी दुनियाँमा जानु छ । त्यसैले अब राम्रोसँग पुरुषार्थ गरेर उँच पद प्राप्त गर । शिक्षकले त सबैलाई भन्छन् नि, पढ । राम्रो अंक

२०७१ श्रावण ०१ बिहीबार १७-०७-२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

ल्याएर पास भयौ भने मेरो पनि नाम प्रख्यात हुनेछ र तिम्रो पनि नाम प्रख्यात हुनेछ । यस्तो धेरैले भन्ने गर्छन्— बाबा, हजुरको पासमा आएपछि केही पनि निस्कदैन, सबै कुरा बिसिन्छौं । आउनासाथ चुप हुन्छन् । यो दुनियाँ मानौं समाप्त भइसकेको छ । फेरि तिमी आउनेछौ नयाँ दुनियाँमा । त्यो त बडो शोभायमान (भव्य) दुनियाँ हुनेछ । कोही शान्तिधाममा विश्राम लिन्छन् । कोहीलाई विश्राम मिल्दैन । अलराउण्ड पार्ट छ । तर तमोप्रधान दुःखबाट छुट्छन् । वहाँ शान्ति, सुख सबै मिल्छ । त्यसैले यस्तो राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यस्तो होइन, जे भाग्यमा होला । होइन, पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । बुझेका छौ, राजधानी स्थापना भइरहेको छ । हामी श्रीमतमा आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौ । बाबा जो श्रीमत दिनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँ स्वयम् राजा आदि बन्नुभएको छैन । उहाँको श्रीमतबाट हामी बन्छौ । नयाँ कुरा छ नि । कहिल्यै न कसैसँग सुन्यौ, न देख्यौ । अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ, श्रीमत अनुसार हामी वैकुण्ठको बादशाही स्थापना गर्छौ । हामीले अनगिन्ती पटक राजाई स्थापना गरेका छौ । गर्छौ अनि गुमाउँछौ । यो चक्र घुमिरहन्छ । पादरीहरू जब चक्र लगाउन निस्कन्छन् भने कसैलाई हेर्ने पनि मन गर्दैनन् । केवल क्राइस्टको नै यादमा रहन्छन् । शान्तिमा चक्र लगाउँछन् । समझ हुन्छ नि । क्राइस्टको यादमा कति धेरै रहन्छन् । अवश्य क्राइस्टको साक्षात्कार भएको हुनुपर्छ । सबै पादरी यस्तै कहाँ हुन्छन् र । करोडौंमा कोही, तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन् । करोडौंमा कोही यसरी यादमा रहन्छन् होला । कोशिश गरेर हेर । अरू कसैलाई नहेर । बाबालाई याद गर्दै, स्वदर्शन चक्र घुमाइराख । तिमीलाई अथाह खुशी हुनेछ । श्रेष्ठाचारी देवताहरूलाई भनिन्छ, मानिसहरूलाई भ्रष्टाचारी भनिन्छ । यस समय त देवता कोही छँदै छैनन् । आधाकल्प दिन, आधाकल्प रात— यो यहाँको नै कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर सबैको सद्गति गर्छु । बाँकी जति पनि अरू धर्म स्थापकहरू छन्, उनीहरू आएर आ-आफ्नो समयमा आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन् । सबै आएर यो मन्त्र लिएर जान्छन् । बाबालाई याद गर्नु छ, जसले याद गर्छ, उसले आफ्नो धर्ममा उँच पद पाउनेछ ।

तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरेर रूहानी म्युजियम अथवा कलेज खोल्नुपर्छ । लेखिदेऊ— विश्वको अथवा स्वर्गको राजाई सेकेण्डमा कसरी मिल्न सक्छ, आएर बुझ्नुहोस् । बाबालाई याद गर्नुभयो भने वैकुण्ठको बादशाही मिल्नेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हिँड्दा-डुल्दा एक बाबाकै याद रहोस्, अरू जे देखे पनि ध्यान नजाओस्— यस्तो अभ्यास गर्नु छ । एकान्तमा आफ्नो जाँच गर्नु छ— ममा दैवी गुण कतिसम्म आएको छ ?
- २) यस्तो कुनै पनि कर्तव्य गर्नु हुँदैन, जसबाट बाबाको निन्दा होस्, दैवी गुण धारण गर्नु छ । बुद्धिमा रहोस्— घर जानु छ, फेरि आफ्नो राजधानीमा आउनु छ ।

वरदानः— अधिकारी बनेर समस्याहरूलाई खेल-खेलमा पार गर्नेवाला हीरो पार्टधारी भव

चाहे जस्तोसुकै परिस्थिति किन नहोस्, समस्या होस् तर समस्याको अधीन होइन, अधिकारी बनेर समस्याहरूलाई यसरी पार गर मानौं खेल-खेलमा पार गरिरहेको छु । चाहे बाहिरबाट रूनुपर्ने पार्ट पनि हुन सक्छ तर भित्र हुनुपर्छ— यी सबै खेल हुन्— जसलाई भनिन्छ ड्रामाको हामी हीरो पार्टधारी हौं । हीरो पार्टधारी अर्थात् एक्जुरेट पार्ट बजाउनेवाला । त्यसैले कडा समस्यालाई पनि खेल सम्भरेर हल्का बन, कुनै पनि बोझ नहोस् ।

स्लोगनः— सदा ज्ञानको स्मरणमा रट्यौ भने सदा हर्षित रहनेछौ, मायाको आकर्षणबाट बच्नेछौ ।